

Тя тръгна къмъ него. Вълкадинъ дигна
ръжка и я спрѣ:

— Иди си. Остави ме. Какво искашъ да
приказвамъ? Нѣма какво да приказвамъ. Азъ
приказвамъ съ Бога...

Той се обърна и тръгна. Милена си остана
тъй слисана, объркана. Изведнажъ тя каточе
разбра туй, което искаше да ѝ каже, и не
тръгна вече следъ него. Погледа, погледа по-
дире му, следъ туй се върна. По лицето ѝ за-
текоха сълзи.